

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvořem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah! Rovněž, pokud čtete nějaký příběh, který se tváří „výchovně“ nebo jako „vzdělávací“, vezměte prosím na vědomí, že může obsahovat chybné informace, jakkoli je píšu dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí.

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoli zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henryš

Jak si Hurvínek představuje válku?

Spejbl se doma v křesle dívá na televizi, když v tom přiběhne domů Hurvínek s dotazem...

Hurvínek: Tatí, tatí, tatí....

Spejbl: Copak, copak, copak?

Hurvínek: Jak si to představuji?

Spejbl: Co jak si představuji? Že se tu koukám na televizi? Normálně přeci, co bych se nepodíval, že ano a nevzdělal se nějakým vzdělávacím tímto, programem, že jo.

Hurvínek: Na tomhle programu?

Spejbl: Na jakém asi?

Hurvínek: Ale o to nejde tatí, ani o to, jak si to představuješ, ale...

Spejbl: A co teda?

Hurvínek: O to jak já si to představuji!

Spejbl: No jak? Doufám, že se představuješ tak, jak jsem tě to učil. Hezky slušně, třeba: „Dobrý den, Já jsem Hurvínek.“

Hurvínek: Ale né, nejde o to, jak SE představuji tatí.

Spejbl: A o co jde?

Hurvínek: O to jak SI to představuji?

Spejbl: To představování?

Hurvínek: Ale né...

Spejbl: Tak co tedy?

Hurvínek: No tu...

Spejbl: Ale víš co, vletěl jsi sem jak mastnej papír do průjezdu...

Hurvínek: To jako...

Spejbl: To jako že rychle, vychrlíš na mě dotaz bez podmínky, tedy nějakého určitého, že ano, protože na dotaz „Jak si TO představuješ“ přeci nemohu odpovědět, když nevím, kdo nebo co je to TO.

Hurvínek: Toto?

Spejbl: Žádné toto, to TO z toho dotazu, pod kterým si mohu představit cokoliv, že ano. Radši začni pěkně od začátku!

Hurvínek: (jako na začátku) Tatí, tatí, tatí...

Spejbl: Šmankote, tolik na začátek zase nemusíš! Jen vyřaď z toho dotazu to TO, a zeptej se mě s určitým podmínkem, že ano. Co je to to TO, co si máš jako představovat?

Hurvínek: Jak si tatí představuji válku?

Spejbl: Válku?

Hurvínek: Sím ano tatí.

Spejbl: Kde jsi to sebral?

Hurvínek: Na ulici tatí, Cestou ze školy.

Spejbl: Tam ležel nějaký dotazník?

Hurvínek: Neležel tatí. Ale jak si to představuji?

Spejbl: Že tam neležel, ten dotazník, jak já to mám vědět?

Hurvínek: Ale né dotazník, válku?
Spejbl: Válka, že tam neležela?
Hurvínek: Ale kdepak, jak si ji představuji?
Spejbl: Jak já to má vědět? Mám snad na krku tvoji hlavu? To by jsi měl vědět nejlíp ty sám, že ano.
Hurvínek: Já jsem se na to snažil přijít, a zjistil jsem, že nevím...
Spejbl: Tak to zjistíš časem, člověk taky nemusí mít hned na všechno názor!
Hurvínek: Nemusí?
Spejbl: Ovšem že ne. To je úplně v pořádku, mít žádný názor.
Hurvínek: Mě ale nejde do hlavy, jak to, že to všichni vědí?
Spejbl: Všichni určitě ne.
Hurvínek: Tak skoro všichni, prý už je to přísloví.
Spejbl: Jak by to mohlo být to, přísloví, když to si každý to, představuji jinak, tedy válku...
Hurvínek: Co válku?
Spejbl: Si každý může představovat jinak, tak z toho nemůže být přísloví.
Hurvínek: Prý je přísloví z toho, jak si ji představuji já, ale jak může, když já sám to ještě nevím?
Spejbl: Že je přísloví, z toho, jak ty si představuješ válku?
Hurvínek: Sím ano. Říkali to ti pánové.
Spejbl: Jací pánové.
Hurvínek: Na ulici.
Spejbl: Na jaké ulici?
Hurvínek: Co po ní chodím ze školy.
Spejbl: Z tebe to zase leze jak z chlupaté deky! Nemůžeš mi říct celý příběh, hlavně tedy s tou, tou pointou?
Hurvínek: Pointou?
Spejbl: Prostě mi řekni, co ti pánové na ulici, co říkali a jak z toho vyplynulo, že jak si představuješ válku, je nějaké přísloví.
Hurvínek: Tak já jsem šel ze školy.
Spejbl: Dobře, dneska rovnou domů...
Hurvínek: No a šel jsem po ulici...
Spejbl: A kudy by jsi chodil, kanálama?
Hurvínek: Chceš tu pointu tatí, nebo ne?
Spejbl: Dobře, dobře, už mlčím. Pokračuj.
Hurvínek: No a na ulici stáli nějakí dva páni a o něčem se dohadovali. To jsem úplně neslyšel o čem, ale pak jeden povídá tomu druhému: Ty si to představuješ jak Hurvínek válku!
Spejbl: Jo takhle, odtud vítr vane...
Hurvínek: No, odtud přímo fouká. A já jsem se zeptal, co to jako znamená, a on mi odpověděl, že to se tak říká, že už je to něco jako přísloví!
Spejbl: No...
Hurvínek: No ale já nechápu, jak to že je to přísloví...
Spejbl: No...

Hurvínek: Protože přísloví, jak jsi nám kdysi říkal, je ustálený lidový výrok, který vyjadřuje, zpravidla obrazně, nějaký obecný poznatek...

Spejbl: Ano...

Hurvínek: No jo, ale aby to mohl být ustálený lidový výrok, musí se to už nějakou dobu říkat...

Spejbl: Však už tady nějakou dobu jsi.

Hurvínek: Doma? Asi 5 minut. To je málo, ale i kdyby, jak to může být ustálený lidový výrok, když já sám to nevím, tedy to, jak si představuji válku.

Spejbl: Doma nejsi 5 minut...

Hurvínek: Teď už možná sedm no...

Spejbl: Ale ne...

Hurvínek: Ale jo!

Spejbl: Ale ne, já chtěl říct, že nejde o to, jak dlouho jsi doma, ale jak dlouho jsi tady na světě, to už je o něco dýl, než 5 minut.

Hurvínek: Jo to zas jo, to už je trochu déle.

Spejbl: Tenhle rok to je bez 6 sto let, že ano. A za tu dobu už kdeco zlidoví.

Hurvínek: Já myslel, že je mi 9. Vždyť chodím do 4. třídy.

Spejbl: To jo, ale už pár desítek let...

Hurvínek: Mě tam mají rádi no...

Spejbl: Je to takový časový paradox...

Hurvínek: Časový co?

Spejbl: No, jako mému synovi ti sice je 9, ale jako herci ve dřevácích ti je 94, mě je 100 a jsem jen o 6 let starší, že ano. Nic z toho nevypadá na sociálce moc dobře, ale tak to je. Jde ale hlavně o to, že za tu dobu, za tu dobu už se nějaký ten lidový výrok ustálí.

Hurvínek: Ale jak může, když já sám pořád nevím, jak si představuji válku tatí? V žádné jsem nikdy nebyl, tak jak si ji mám představit?

Spejbl: Že ne. A co tenkrát, jak jsme baštili šlichtu, v koncentráku, když Pepa chudák seděl ve vězení.

Hurvínek: A to je to co všichni vědí, tatí? Jak to můžou vědět, když já sám to radši zapomněl?

Spejbl: Ale kdepak, to není ono.

Hurvínek: Tak jak si představuji válku?

Spejbl: Vždyť to povídám, jak já to můžu vědět, když ty sám nevíš?

Hurvínek: Vždyť já to povídám! Jak to můžou všichni vědět, když já sám to nevím?

Spejbl: Oni to ale vědí trochu jinak?

Hurvínek: Jak jinak?

Spejbl: Jinak tak... že jako to přísloví, jak si dobře pamatuješ, a jak jsi řekl, je ustálený lidový výrok, který vyjadřuje...

Hurvínek: ...zpravidla obrazně...

Spejbl: ...ano, zpravidla obrazně, a to důležité! Nějaký obecný poznatek.

Hurvínek: Ten je důležitý, ten poznatek?

Spejbl: Taky, ale já teď myslel to zpravidla obrazně!

Hurvínek: Co je s tím?

Spejbl: Že je to důležité!

Hurvínek: Jak důležité?
Spejbl: Ve všech příslovích je to důležité! Pamatuješ si snad, když jsme se bavili o příslovích.
Hurvínek: Sím ano.
Spejbl: Si taky myslím, když už si pamatuješ tu definici, to je skoro zázrak.
Hurvínek: Jaký zázrak?
Spejbl: Ten teď nech stranou. Například, když jsme si vysvětlovali třeba to přísloví: „Lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše“, tam taky vlastně nešlo o toho vrabce, že ano?
Hurvínek: Nešlo, ani o holuba.
Spejbl: Co s holubem?
Hurvínek: Že o něj nešlo, v tom přísloví.
Spejbl: Jo, to nešlo. A o co šlo? Tedy v tom přísloví, o tom vrabci na střeše?
Hurvínek: Že je lepší mít něco malého, co máme v ruce, než něco velkého, co bychom chtěli, ale co nemáme.
Spejbl: Ano, přesně tak. Bylo to vyjádřeno obrazně, že ano.
Hurvínek: A?
Spejbl: A stejně tak je to i s tím výrokem, co jsi slyšel toho jednoho pána říkat tomu druhému, že si to představuje jak ty válku.
Hurvínek: Nešlo o mě? Já jsem tam jen obrazně?
Spejbl: Jde o tebe!
Hurvínek: Tak kdo je tam obrazně, v tom výroku?
Spejbl: Kdo asi, ta válka přeci! Vlastně tam nejde o to, jak si představuješ válku!
Hurvínek: Nejde?
Spejbl: Ne.
Hurvínek: A o co tedy jde?
Spejbl: No vlastně abych tak řekl, půjde o to, jak si představuješ všechno.
Hurvínek: Všechno? To teprve už se nemohlo lidově ustálit, přeci tatí, nemůže nikdo vědět, jak si představuji všechno, když to ani já sám nevím, stejně jak s tou válkou.
Spejbl: To nemůže, to máš pravdu... Ještě přesněji, nejde tam ani tolik to, jak si představuješ všechno...
Hurvínek: Jsi teď říkal, že ano.
Spejbl: Víím, ale nech mě to dokončit. Přesněji řečeno, jde o tak nějak obecně o ten dětský, nevinný a zkreslený pohled na svět, ačkoliv je mnohdy pravdivější než pohled dospělých.
Hurvínek: Aha.
Spejbl: Už to chápeš?
Hurvínek: Trochu.
Spejbl: A co na tom ještě nechápeš?
Hurvínek: Jen takovou maličkost tatí.
Spejbl: Jakou?
Hurvínek: O čem v tom ustáleném lidovém výroku tedy jde?
Spejbl: Tak ještě jinak, jde o to, jak si lidé, nebo alespoň většina lidí, představuje že ty si představuješ válku.

Hurvínek: Je v tom nějak moc představivosti tatí, nechápu nic!
Spejbl: No podívej synku...
Hurvínek: Kam se mám podívat?
Spejbl: To se také jen tak říká... když chceš například někomu něco vysvětlit...
Hurvínek: Jde to líp, když se dívá...
Spejbl: Někdy to pomáhá, když...
Hurvínek: Když nemáš černé brýle...
Spejbl: Chceš slyšet, jak to je, nebo ne?
Hurvínek: Sím ano.
Spejbl: No tak, tak mě pořád nepřerušuj.
Hurvínek: Už budu mlčet jako ryba.
Spejble: Jako ryba jsi toho posledně moc nenamlčel!
Hurvínek: To se pleteš tatí, to ty jsi toho jako ryba moc nenamlčel, když jsme ti s Máničkou vysvětlovali, jak je to skutečně s tou pohádkou o...
Spejbl: Že ty toho jako ryba taky hodně namlčíš a nejen dneska, že jo?
Hurvínek: (mlčí)
Spejbl: No, to už je lepší ryba. (malinká pauza). Co na mě tak zíráš?
Hurvínek: Jsi říkal, že je lepší, když se člověk při vysvětlování dívá, tak když už mlčím, jako ryba, tak se snažím koukat...
Spejbl: Jako ryba?
Hurvínek: Ano.
Spejbl: Tak proč na mě koukáš jak sůva ze salátu?
Hurvínek: Z nudlí!
Spejbl: To je jedno, takhle se ničeho nedobereme...
Hurvínek: (zase mlčí)
Spejbl: Podívej synku... kromě otce a syna jsme také to, že jo, herci...
Hurvínek: Dřevění...
Spejbl: Ovšem, ovšem ne ve smyslu slova, jako že špatní herci...
Hurvínek: Ovšem že ne ve smyslu slova jako že to...
Spejbl: Jsem ti, sloní klauni...
Hurvínek: Sloní klauni?
Spejbl: Vlastně, slovní klauni, jak teď názorně, tento, jsi svědkem, že ano...a za těch 94 let, jsme už našim divákům předvedli kde co...
Hurvínek: A kde co ještě ne...
Spejbl: Ano, kde co ještě ne... Ale kde co jo. A cílem vždycky bylo co?
Hurvínek: Asi všechny ty naše diváky pobavit? I ty co se přišli jen vyspat do křesla...
Spejbl: Ano i ty, nebo je alespoň uspat. Ale cílem bylo lidi bavit, ale nejen to, ale taky?
Hurvínek: Ale taky je už uspané zase nevzbudit, pač by jsme je pak museli uspávat znovu...
Spejbl: Ale ne. Pobavit, ale jako vedlejší produkt jsme se prostřednictvím našich vystoupení také většinou snažili upozornit na nějaký společenský problém...
Hurvínek: Jaký problém?

- Spejbl: Já nevím, teď rychle, těch bylo, třeba že si rodiče málo všimají svých dětí, to je jeden z těch stále aktuálních, že ano. Nebo jsme se těmi scénkami snažili někoho nebo něco zkarikaturovat, udělat si legraci z nějakých stereotypů...
- Hurvínek: Z rádií?
- Spejbl: Ale ne z rádií, ze stereotypů, tedy z nějakého lidmi zažitého, stále se opakujícího jednání, jako že by si to třeba mohli uvědomit a mohli se posnažit toho nechat...
- Hurvínek: Čeho?
- Spejbl: Toho nějakého stereotypního chování. Nebo jsme se snažili předat nějaké vědomosti, a to především dětem, když tobě, nebo i Máničce něco vysvětlují, že ano. Z toho to asi pramení nejvíce?
- Hurvínek: Z čeho?
- Spejbl: No z takových situací, že ano. Protože aby to fungovalo, musím vám vysvětlit něco, co nevíte, co si dost často představujete poměrně zjednodušeně, až absurdně a zaplavujete mě všetečnými otázkami, které to vysvětlování činí dosti komplikovaným....
- Hurvínek: Ale také dosti vtipným pro diváky.
- Spejbl: Doufejme, že ano, když to je jeden z těch našich hlavních cílů, jako slovních klaunů
- Hurvínek: No jo, já ale pořád tápu, kde je ten obraz?
- Spejbl: Jaký obraz?
- Hurvínek: To obrazné vyjádření, že si to ten pán představuje jak já válku.
- Spejbl: To je právě v těch našich scénkách, slovních hříčkách, vašich všetečných otázkách, které využívají toho kontrastu mezi zjednodušeným až naivním viděním světa dětskýma očima, tedy tvými a Máničky a někdy až zbytečně komplikovaným viděním světa očima dospělých.
- Hurvínek: A proč zrovna já? Proč ne třeba Bart Simpson?
- Spejbl: Protože, alespoň tady u nás, jsi, jsme známi mnohem déle než Bart, že ano. Bavíme lidi, spolu, už 94 let. Tak které pak dítě si asi lidé zvolí, asi ne nějakého Pepíka ze 3B. Z těch našich vystoupení to lidem tak nějak zevšednělo, že si všechno představuješ jednoduše...
- Hurvínek: Z toho, jak mi to, nebo i Máničce, že nám musíš všechno tak vysvětlovat?
- Spejbl: Ano.
- Hurvínek: Když já tak toužím po vědění.
- Spejbl: To je v pořádku. Ale jako jedno z nejznámějších českých dítek jsi se prostě v kontextu tohoto přísloví, stal tím obrazným vyjádřením dětského vidění světa a tak z toho lidé došli k závěru, že by jsi si velmi zjednodušeně a zkresleně představoval i snad nejhorší lidský vynález, jakým je válka.
- Hurvínek: A proč použili zrovna válku, proč ne třeba, já nevím, cirkus?

Spejbl: To já nevím synáčku, asi proto, že válka je sice jeden z nejhorších lidských vynálezů, ale i jeden z nejstarších. Mají ho dovedený k dokonalosti a nevypadá to, že by se ho chtěli v nejbližší době zbavit.

Hurvínek: (mlčí)

Spejbl: Ačkoliv je to pro ně i dost bolestivé téma, na které by radši zapomněli. Tak asi proto. Tak nějak to asi zlidovělo. Že když někdo někomu řekne, že si to představuje jak Hurvínek válku, znamená to...

Hurvínek: Že má ten někdo dost zkreslenou a zjednodušenou představu o...

Spejbl: ...o podstatě pudla, možná až naivní představu!

Hurvínek: (zamyšleně) Aha. Tak to by tatí stačilo, kdybychom ti přestali klást tolik všetečných otázek a za nějakých 100 let si třeba lidé najdou někoho dalšího, ke komu by to přirovnání sedělo, ne? To už bych nemusel být za trubku já?

Spejbl: No jo Hurvíne, jenže to za prvé nezáleží na tobě...

Hurvínek: Na kom to záleží?

Spejbl: Na těch nahoře přeci?

Hurvínek: Na Vomáčkových?

Spejbl: Ne, na Vomáčkových ne.

Hurvínek: Tak na kom? Nad námi přeci bydlí Vomáčkovi a nad nimi, to už nevím...

Spejbl: Ani na nich to nezáleží.

Hurvínek: Tak na kom?

Spejbl: Na kom, na kom, přeci na těch nahoře, na těch co nás vodí, co za nás mluví a co nám to všechno vymýšlejí.

Hurvínek: Jo tihle.

Spejbl: No, tihle zase. Jako ten co píše tohle, že ano. Mohl se vyjádřit na jedné stránce, přijdeš, zeptáš se a dovíš se, ale to nééé. On se musí vypisovat téměř se sedmi stránkami. Víš jak dlouho vůbec trvá to přečíst?

Hurvínek: To nevím. To záleží, jestli čteš rychleji, než on píše, nebo ne.

Spejbl: Co já vím, říkám jen co mi napsali.

Hurvínek: A za druhé?

Spejbl: Co za druhé?

Hurvínek: No říkal jsi, že to za prvé nezáleží na mě, tak musí být i za druhé, ne?

Spejbl: To máš pravdu. Může být i za třetí a za čtvrté, že ano.

Hurvínek: A za kolikáté je?

Spejbl: Jenom za druhé?

Hurvínek: Co je za druhé?

Spejbl: Za druhé je, že ono také není trubky bez trumpetisty, že ano.